

stitsministeren eller andre Myndigheder fritaget dem for Straf, imod at de anbragtes paa en Opdragelsesanstalt. Det behøver ikke at være fordærvede Børn, som anbringes paa denne Maade.

Den Dreng, som jeg omtalte under første Behandling af Finansloven, havde ikke begaaet noget strafbart, før han kom paa Flakkebjerg i sit 16de Aar. Han blev i Løbet af et halvt Aars Tid pryglet saaledes, at han endte med at blive Brandstifter og kom paa Vridsløselille. Da han slap fri — han er nu knap 20 Aar — fik han en Plads i Horsens, som det lykkedes mig at skaffe ham, og de, som arbejdede sammen med ham, sige, at han er et udmærket godt Menneske. Dette er altsaa ikke noget Bevis paa, at det er ødelagte og fordærvede Børn, der komme paa denne Anstalt.

Og naar der dernæst er blevet sagt, at det er grove Forseelser, de straffes for, skal jeg henvise til Oplysningerne, hvoraf det fremgaar, af hvilken Art Forseelserne ere. Jeg skal saaledes nævne, at Fuldmægtig Schrøder oplyser, at en Dreng, Viggo Madsen, fortæller, at en Dreng ved Navn Henry fik 50 Slag Ris for at have sladret om en anden Dreng. Han blev slaaet saaledes, at hans Ende blødte, staar der i Forhørene. Det at have fortalt noget om en anden Dreng hører da endelig ikke til de Forseelser, som man kan kalde grove, og det forekommer mig ikke, at Straffen staar i noget som helst Forhold til Forseelsen.

En anden Dreng, Chr. Larsen, som er 10 Aar gammel, og som nu har været et halvt Aar paa Anstalten, oplyser overfor Fuldmægtig Schrøder, at han i dette halve Aar to Gange har faaet Tamp, første Gang for at have lukket for tidligt for Hønsene; det var hans Opgave at lukke for Hønsene, han lukkede for tidlig, og derfor fik han første Gang Straf — Tamp. Det var ikke saadan, at man havde set, at det var en ødelagt Dreng og derfor havde slaaet ham; nej, man begyndte at tampe ham for denne første Forseelse. Den anden Gang, han fik Tamp, var det, fordi han havde glemt at lukke en Laage, og saa vare Hønsene komne ud i en Havremark. Den ærede Ordfører vil sikkert indrømme mig, at det er ikke saa grove Forseelser, at man begynder at tampe løs for dem, naar man er en saa kærlig Mand, som Forstander Mortensen angives at være.

En Dreng, som hedder Johan Frederik og er 10 Aar gammel, er bleven gennemtampt, fordi der var død en Kylling,

og denne Kylling mente man, at Drengen havde slaaet ihjel. Han skal have kylet en Sten, som ramte Kyllingen, saaledes at den døde. Han paastod, at han var uskyldig og flygtede fra Anstalten, blev fanget og ført tilbage, og saa fik han Ris, til hans Bagdel blødte, hvorefter han blev indsat i Arresten. Det er just ikke saadanne grove Forseelser, at de skulde foranledige, at der blev straffet paa den Maade.

En Dreng, som hedder Johannes Frederik Olsen, som nu er 15 Aar, fik en Dag 16 à 17 Slag Tamp. Nogle Dage efter fik han ca. 100 Slag, saa at hans Ryg blev blodig. Han blev sendt ud paa Marken med den blodige Ryg, og nogle Øjeblikke efter fortsattes Prygleriet ude paa Marken. Altsaa, 100 Slag Tamp, saa Ryggen var blodig — det er det, Fuldmægtig Schrøder oplyser paa Grundlag af de Undersøgelser, han har foretaget. Saa blev han hentet tilbage og indsat i Arresten; da han havde siddet der en Tid, kom han ud, og saa fik han paa ny 50 Slag Tamp, fordi han en Dag, da noget var gaaet ham imod paa Anstalten, i Hidsighed havde sagt, at han vilde stikke Ild paa Anstalten. Naturligvis vil man sige, at det er en stor Forseelse at stikke Ild paa Anstalten. Ja vist er det en Forseelse, men at en Dreng, som føler, at alle ere imod ham, i et Øjebliks Hidsighed kommer til at sige: Det ender med, at jeg stikker Ild paa Anstalten, forekommer mig dog ikke at være tilstrækkelig Grund til at gennemprygge ham Gang paa Gang, indsætte ham i Arresten og jage ham ud paa Marken med den blodige Ryg, og det forekommer mig, at den Mand, der gør det, har ikke Begreb om at opdrage Børn.

En Dreng, som hedder Hjalmar Jacobsen, fik 10 Slag Ris, fordi han blev beskyldt for at have knækket en Spade. Han siger sely, at han ikke har knækket Spaden. Men lad os nu antage, at han havde knækket Spaden. Det forekommer mig, naar det var en kærlig Forstander paa en saadan Anstalt for Drengene, maatte han kunne bære over med saadanne Forseelser, som at en Kylling er løbet ud i en Mark, eller en Spade er bleven knækket, eller en Laage for et Hønses hus er bleven lukket en halv Time for tidlig; det er dog Forseelser, for hvilke man ikke bør idømme saa overdrevent haarde Straffe.

Jens Christiansen, som er 15 Aar gammel, fortæller, at han en Gang havde en daarlig Haand, saa han ikke kunde feje Gaarden ordentlig. I den Anledning blev